

(Kort bemærkning).

Vibeke Peschardt (RV):

Det er til fru Ester Larsen. Jeg vil godt lige opfriske forhistorien til dette lovforslag, for jeg kunne forstå, at fru Ester Larsen mener, at man har haft helt fra november 1994 til at kigge på dette lovforslag.

Jeg vil gerne citere fra bemærkningerne, side 5, 2. spalte:

»Lovforslaget er i lighed med lov om Blødererstatningsfondet et led i regeringens opfølgning af Østre Landsrets dom af 14. februar 1995 i blødererstatningssagen.«

(Kort bemærkning).

Bruno Jerup (EL):

Det er til den kæmpende hr. Jan Køpke Christensen, som siger til medicinproducenterne: Medif, vil I ikke nok, vil I ikke nok, vil I ikke nok – åh, vil I ikke nok? Men jeg kæmper videre, jeg kæmper videre, og jeg siger endnu en gang: Vil I ikke nok, vil I ikke nok, vil I ikke nok?

Det er virkelig kamp, så det gør noget.

(Kort bemærkning).

Ester Larsen (V):

Jeg skal ile med at beklage min fejldatering. Når jeg tog fejl, er det, fordi ministeren har talt om denne her sag siden efteråret 1994, men sagen er meget gammel, og jeg vil immervæk holde på, at en udarbejdelse af et lovforslag ikke bør tage månedsvis i et velrenommeret ministerium.

Bruno Jerup (EL):

Under behandlingen af lovforslag nr. L 261 i foråret 1995 var der bred enighed om behovet for en sådan lov, men til trods for, at loven har været længe undervejs, har ministeren ikke løst opgaven.

Det har gennem lang tid været forsøgt at få medicinimportørerne til at gå med til en frivillig ordning, men de har ikke ønsket at være med; bl.a. har Medif været meget afvisende. Derfor må der laves en lov, som sikrer borgerne under alle omstændigheder, en lov, der pålægger medicinproducenterne og/eller importørerne en beskedent afgift på de produkter, som de lancerer på det danske marked, en lov, som ikke hælder udgiften over på forbrugerne, på de syge.

Det er simpelt hen en dårlig model, ministeren har lavet. Den er principielt forkert af to grunde:

For det første lader lovforslaget ikke dem, som producerer medicinen, og som er de egent-

lige skadevoldere, bøde for deres handlinger. Det burde ellers være et naturligt princip. De producerer for vindings skyld og må naturligvis undgælde, hvis de hælder produkter på markedet, som bevidst eller ubevidst er skadelige for forbrugerne. Det kunne måske være et præventivt element.

For det andet betyder det en stigning i medicinudgifterne for de syge mennesker, når man ændrer tilskudsprocenten. At der bliver tale om små tal, må vi medgive, men jeg ser alligevel for mig, at ministeren, næste gang hun mangler nogle millioner, skive for skive kan fjerne medicintilskuddet, gerne krydret med den begrundelse, at folk skal nu heller ikke spise så meget af det stads.

Der er også en anden principiel vinkel i dette lovforslag: EU-aspektet. Danmark har som en dikkende lammehale føjet EF's produktansvarsdirektiv, som ikke giver mulighed for at påligne producenterne et større ansvar, fordi det er vedtaget på grundlag af et maksimumsdirektiv, som igen er vedtaget efter art. 100 i Romtraktaten.

Men art. 100 a, stk. 4, om det indre marked rummer også mulighed for, at Danmark faktisk kan tage nogle selvstændige hensyn – den såkaldte miljøgaranti. Jeg vil insistere på, at Danmark, hvis vi ikke tør andet, bruger den.

Medicinskader er ikke kun et økonomisk og handelsmæssigt spørgsmål. Det er i høj grad noget, der handler om borgernes sundhed. Derfor er Enhedslistens indstilling, at denne lov skal udformes, så den påligner producenterne og importørerne en afgift til betaling af de udgifter, der måtte komme i forbindelse med lægemidelskader.

Jeg vil nævne et par andre problemer i lovteksten. Jeg synes, at den begrænsning, der er indlagt i § 13, er u hensigtsmæssig. Hvis den store katastrofe skulle indtræffe, er det ikke rimeligt, at loven sætter en øvre grænse for, hvor megen erstatning der kan udbetales til folk.

Hvis man f.eks. forestillede sig den mulighed, at 10.000 kvinder på grund af brug af p-piller fik en skade, som de skulle have en erstatning for, ville lovens bogstav betyde, at de højst ville kunne få 10.000 kr. hver, hvilket jeg ikke betragter som en særlig stor erstatning. Men det er princippet, hvis man går frem efter den fortolkning af serieskader, som ligger i loven. Jeg mener, at hvis den store skade er ude, må vi have pungen frem, uanset hvad.